

— А че... за оня, който не е свикнал...
тъй е...

Веднъж Лира погледна Орфея, който разказваше с вдъхновение за своята любима планина, и в един момент, когато той си поемаше дъх, попита пламнала от любопитство:

— А ще се върнеш ли пак там?

Орфей я погледна смаян. Как може да пита за такова нещо?

— Разбира се! — отговори той.

Момичето помълча малко — то искаше да каже нещо, но не намираше думи и само кършеше пръстите на тънките си нежни ръце.

— Е, да, — рече най-сетне Лира и се изчерви от мъчителна ревност, — но ако татко те пусне.

— Лира! — извика ядосано и строго бащата като я изгледа продължително. — Орфей дойде свободно и свободно може да си иде.

А когато малкият музикант се върна в двореца си, владетелят смъмри още веднъж дъщеря си.

— Ти знаеш, — подхвана укорно той, — че този чуден момък е като птичка — само ако се почувствува затворен и ще престане да свири. А за какво съм аз тогава?

— Но ако поиска да си иде, ще го пуснеш ли? — извърна се бързо Лира, плаха и загрижена.

— Няма да го пусна току тъй, — махна с ръка владетелят, — аз ще направя всички усилия да го задържа, но ако той припре, тогава... не знам... май няма какво да се прави... А рано или късно той ще рече да си върви.

— Татко! — хвана го за ръката Лира като проплака глезено. — Не вижда ли той, че тук е по-добре — защо ще иска да си ходи? Ще намери ли там такова образовано общество, ще намери ли такива ценители?